

dertjes en de Klantjes uitgebroken zijn en ze hadden misschien de heele schutting omvergehaald, wat hun niet te veel moeite zou gekost hebben al waren ze nog veel meer door slappe voeding en onvoldoende versche lucht verzwakt geweest. Maar de oude „heining” kon rustig na iederen herfst en voorjaar wat meer voorover hellen, de kinderen zouden haar wel den natuurlijken dood laten sterven zoolang het gat er maar inbleef.

Jans Sanders bukte er zich voor als ze hoorde, dat aan den anderen kant Mie Klant aan 't werk was en ze had er het laatste jaar meer dan eens door geroepen:

— „Jizes mens wà zieder broert uit.”

Mie, afgemagerd, met geel martelaarsgezicht kroop er soms door in elkaar gebukt, even diep ademend als ze recht opstond tegenover Jans, en ze ging dan zonder iets te zeggen huilen, zonder heur gezicht te vertrekken; alleen dropen uit die doode oogen tranen. En Jans zei dan:

— „Zij de bedonderd — nie schreëve meid — dà gif niks — ge mot er de kop bij ouwe.” Maar Mie zuchte:

— „O Jezus — Jans — Jans — 't is m'n dood — nou is 't men dood.”

O, JEZUS, JANS, JANS, 'T IS M'N DOOD, NOU IS 'T MEN DOOD.

Zoo stond ze daar in heur groenzwart jak, met ingedrukte borst en de onder vast omgesnoerde schort zwak rondende buik. Onder schamelen franje rok stonden heur magere beenen in wijde klompen, de hoekige kop zakte moe en het armelijk ontredde vrouwenlijf schokte in snikken. Dan wist Jans, dat 't er dood zou zijn en ze der aan moes as 't kind kwam waarvan ze vijf maanden „zwaar was”: maar rauw zich verzettend tegen medelijden:

— „Ben de wijs-der — oud-oe mar tai; lat ons en kommeke pakke,” en in het achterhok dronken ze dan — Mie klagend — Jans opbeurend — koffie met een scheutje melk.

Zoo veroorzaakte het gat veel verwarring; doch zooals alle dingen had het ook zijn nut, zoodat de moeders van de elf „jong,” die in de panden 139 A en 140 A woonden, elkaar hun smart en hoop eens meedeelen en een kom koffie met melk drinken, wat door het laatste overigens een verkwistend bedrijf is voor dat soort menschen als de Sanders en Klanten.

Door 't gesukkel met zijn vrouw, die verval van krachten had, zooals Kees het noemde, kon hij zich niet gemakkelijk in huis voegen en met een gevoel van verlichting ging hij dan 's Maandagsmorgens ook naar de fabriek waar alles ordelijk was en hij het jammerlijke gezicht van zijn vrouw niet aan behoefde te kijken. Hij wist er zijn „maat” te vinden, die hem „goeie morge” knikken zou, als elken morgen, met onverschillig gezicht als een groot werkman en als zij samen platen afschrabden of gaten boorden, gevoelde hij zich daar beter op zijn gemak dan bij hem thuis, waar alles door elkaar lag en de „jong” in en uit jakten.

Woensdagsmiddags, veertien dagen nadat ze er aan begonnen waren, kwamen de platen klaar. Smitsers kwam zelf even met den baas naar de laatste kijken. Kees en Sjaontje stonden er bij, eerbiedig, terwijl Smitsers zei hoe er nu verder mee moest gedaan worden.

Toen hij zich omkeerde en heen ging, achter hem de baas met nadenkend gebogen hoofd, vroeg hij nog iets over „die” man en „die” jongen bij de boormachine: de jongen minachtend lachend even, de oogen schuw